

Розамунде
ПИЛХЕР

*Търсачите
на миди*

Преводач *Силвия Желева*
Редактор *Юлия Шопова*
Корица *Станислав Иванов*
Технически редактор *Стефка Иванова*
Коректор *Лиляна Генчева*

Формат 60x90/16. Първо издание. Печ. коли 36,5

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
бул. „Цариградско шосе“ № 47, етаж 1, 971-99-18
Разпространение – тел.: 846-75-29
e-mail: office@trud.cc, www.trud.cc
www.znam.bg

Печатница „Инвестпрес“ АД

Copyright © 1987 by Rosamunde Pilcher

© Силвия Вангелова Желева, превод, 2012 г.
© Станислав Иванов, корица, 2012 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2012 г.

ISBN 978-954-398-254-7

Розамунде

ПИЛХЕР

*Търсачите
на миди*

Превод от английски Силвия Желева

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2012

*Посвещавам книгата на моите деца
и на техните деца*

Пролог

Таксито – стар роувър, чието купе миришеше на застоял цигарен дим, се движеше бавно по безлюдния междуселски път. Беше ранен следобед в края на февруари, вълшебен зимен ден, смразяващо студен и мразовит. Небето бе бледо и безоблачно. Грееше слънце, което хвърляше дълги сенки, но не топлеше. Разораните ниви се простираха твърди и сиви като желязо. От комините на пръснатите тук-там селски вили и каменни къщички се издигаше право към небето дим, а овцете, натежали от вълна и току-що зародила се бременност, се тълпяха край пълните със сено хранилки.

Пенелопе Кийлинг седеше на задната седалка, гледаше през прашния прозорец и си мислеше, че познатият ѝ селски пейзаж никога не е изглеждал по-красив.

Шосето се виеше стръмно нагоре; пред тях се виждаше дървеният пътен знак за междуселския път, който водеше към Темпъл Падли. Шофьорът намали, като смени с голяма мъка скоростите, обърна и колата заподскача надолу по хълма между високите и безчувствени живи плетове. Само след секунди бяха в селото с жълтите къщи, изградени от добивания в Котсуолд¹ жълт камък, с будката за вестници и списания, с месарницата, със замъка Съдли и с църквата, разположена навътре от улицата, зад старото гробище, и с тъмните листа на няколкото тиса, унили като времето. Не се виждаха много хора. Децата бяха на училище, а суровото време принуждаваше другите да си седят у дома. Само един старец – с ръкавици и шал, разхождаше старото си куче.

– Коя къща? – запита шофьорът през рамо.

¹Верига хълмове в Западна Англия, често наричани сърцето на Англия – бел. преф.

Тя се наведе напред, завладяна от смешно вълнение и изпълнена с очакване:

– Малко по-нататък. В другия край на селцето. Бялата врата вдясно. Отворената. Ето! Пристигнахме.

Колата мина през портата и спря зад къщата

Тя отвори вратата и слезе, като придърпа яката на тъмносинята си пелерина, за да се предпази от студа. Отвори чантата си, извади ключа и тръгна да отключи входната врата. Шофьорът отвори багажника и извади малкия ѝ куфар. Тя се обърна да го поеме, но той продължаваше да го стиска. На лицето му бе изписана загриженост.

– Няма ли кой да ви посрещне?

– Не. Няма никого. Живея сама, а и всички мислят, че още съм в болница.

– Ще се справите ли?

Тя се усмихна, без да откъсва поглед от приветливото му лице. Беше млад, с буйна руса коса.

– Разбира се.

Той се поколеба, защото не искаше да се натрапва.

– Ще внесе куфара ви вътре, ако желаете. И ще го кача горе, ако е нужно...

– О, много мило от ваша страна. Но мога и сама...

– С удоволствие ще го кача – каза той и я последва в кухнята.

Тя отвори вратата и го поведе нагоре по тесните стъпала. От всякъде ги лъхаше мирисът на характерната за болниците чистота. Госпожа Плъкет, да я благослови Бог, не си беше губила времето през няколкодневното ѝ отсъствие. На нея дори ѝ харесваше Пенелопе да я няма, защото тогава можеше да измие и да боядиса в бяло перилата, да извари кухненските кърпи и да излъска сребротото и медните повърхности.

Вратата на спалнята ѝ бе открехната. Тя влезе, а младият мъж я последва и остави куфара ѝ на пода.

– Мога ли да направя още нещо за вас?

– Не. Колко ви дължа?

Той назова сумата, а на лицето му бе изписан срам, като че ли въпросът извикваше смут у него. Тя му плати и му каза да задържи рестото. Той ѝ благодари и двамата слязоха долу.

Но той продължаваше да се суети и като че ли не му се тръг-

ваше. „Вероятно има баба, за която също се чувства отговорен“, помисли си тя.

– Всичко ще бъде наред, нали?

– Обещавам ви. А утре ще дойде приятелката ми госпожа Плъкет. И вече няма да съм сама.

Това го убеди.

– Тогава ще тръгвам.

– Довиждане. И благодаря.

– Но моля ви.

Той си тръгна, а тя влезе вътре и затвори вратата. Беше сама. Какво облекчение. У дома. Нейната собствена къща, нейните вещи, нейната кухня. Газовата печка „Ага“ сякаш си тананикаше мирно и създаваше блажена топлина. Тя развърза пелерината и я преметна на стола. Върху излъсканата маса имаше куп писма. Прегледа ги, но нямаше нищо жизненоважно, нито интересно, затова ги остави, където си бяха, прекоси кухнята и отвори стъклената врата към оранжерията. През последните няколко дни се бе тревожила за скъпоценните си растения, които можеха да измръзнат или да изсъхнат, но госпожа Плъкет се беше погрижила за тях, както и за всичко останало. Пръстта в саксиите бе влажна и глинеста, а листата – свежи и зелени. Ранният здравец имаше корона от малки пъпки, а зюмбюлите бяха израснали почти със 7 сантиметра. Зад стъклената врата се простираше градината ѝ. Голите дървета се очертаваха на фона на бледото небе, но в мъхестата почва под кестена вече се показваха кокичетата, виждаха се и масленозлатистите венчелистчета на самакитката.

Излезе от оранжерията и тръгна нагоре по стълбите с намерението да разопакова багажа си, но вместо това си позволи да се отдаде на чистата наслада от това да си бъде отново у дома. И продължи да се разхожда из къщата, да отваря врати, да проверява всяка спалня, да поглежда през всеки прозорец, да докосва всяка мебел, да оправя завесите. Всичко беше, както трябва. Нищо не се беше променило. Накрая слезе отново на долния етаж, влезе в кухнята, взе писмата и отиде първо в трапезарията, а после – в дневната. Тук бяха най-скъпоценните ѝ вещи – бюрото ѝ, цветята ѝ, картините ѝ. Дървата в камината бяха подредени. Драсна една кибритена клечка, коленичи и запали един вестник. Пламъкът потрепна, сухите съчки проблеснаха и пропукаха. Добави дърва и пламъците се издигнаха

високо в комина. Къщата оживя и сега, след като изпълни това приятно задължение, вече нямаше никакво извинение да не позвъни на някое от децата си, за да каже какво е направила.

Но на кое? Седна на стола си, за да обмисли възможностите. Трябваше да се обади на Нанси, разбира се, защото бе най-голямата и мислеше, че е отговорна за майка си. Но Нанси щеше да бъде ужасена, щеше да изпадне в паника и да започне да я обвинява. Пенелопе не се чувстваше достатъчно силна да се справи с Нанси точно сега.

Тогава на Ноел? Може би трябваше да разговаря именно с Ноел, тъй като той беше мъжът в семейството. Но мисълта, че може да получи помощ или практичен съвет от Ноел, бе толкова нелепа, че извика усмивка на устните ѝ. „Ноел, излязох от болницата и се върнах у дома“. На което той най-вероятно щеше да отговори: „О?“

И така, Пенелопе стори онова, което през цялото време знаеше, че трябва да направи. Протегна ръка към телефона и набра номера на лондонския офис на Оливия.

– „Венера“ – телефонистката произнесе напевно името на списанието.

– Може ли да ме свържете с Оливия Кийлинг, моля?

– Момент.

Пенелопе зачака.

– Секретарката на госпожица Кийлинг.

Да говориш с Оливия, бе толкова трудно, колкото с президента на Съединените щати.

– Може ли да говоря с госпожица Кийлинг, моля?

– Съжалявам, госпожица Кийлинг е на делова среща.

– Това означава ли, че е около заседателната маса? Или е в офиса си?

– В офиса си е... – в гласа на секретарката се долавяха нотки на недоволство. И тя най-вероятно не бе доволна. – ...но при нея има човек.

– Е, прекъснете я, моля. Обажда се майка ѝ. Важно е.

– Не може ли... да почака?

– Нито миг! – Пенелопе бе категорична. – Няма да я задържам.

– Много добре.

Отново зачака. И тогава най-после се обади Оливия:

– Мами!

– Съжалявам, че се наложи да те обезпокоя...

– Нещо не е наред ли, мами?

– Не, не, всичко е наред.

– И слава Богу! От болницата ли се обаждаш?

– Не, у дома съм си.

– У дома? Кога се прибра у дома?

– Днес в два и половина.

– Но аз мислех, че ще те задържат в болницата поне още седмица.

– Точно такава бе намерението на лекарите, но започнах много да се отегчавам. Да, отегчих се и се уморих. Не можех да мигна нощем, а старицата на съседното легло не спираше да говори. Не, тя не говореше. Бълнуваше, бедната душа. И така, казах на лекаря, че не издържам и минута повече, стегнах багажа си и си тръгнах.

– Ти сама си се изписала – каза Оливия безизразно и примирено. Никак не беше изненадана.

– Точно така. Нищо ми няма. Взех такси. Шофьорът беше много мил и ето ме у дома.

– Лекарят не възрази ли?

– О, напротив. Протестите му бяха бурни. Но не можеше нищо да направи.

– О, мами – в гласа на Оливия се долавяше весела нотка. – Непрекъснато правиш пакости. Канех се да дойда на свиждане през уикенда. Да ти донеса грозде и после да го изям сама.

– Можеш да дойдеш тук – каза Пенелопе, а после съжали. Не искаше да си помислят, че се чувства тъжна и самотна; не искаше да прозвучи така, сякаш се нуждаеше от компанията на Оливия.

– Е... щом наистина си добре, може да го отложи малко. Всъщност ужасно съм заета този уикенд. Мами, говори ли вече с Нанси?

– Не. Канех се, но после се уплаших. Знаеш как се ядосва. Ще ѝ се обадя утре сутринта, когато госпожа Плъкет е тук и съм в безопасност. Тогава няма да ѝ е лесно да ме накара да отстъпя.

– Как се чувстваш? Но бъди откровена.

– Съвсем добре. Освен че, както ти казах, страдам от леко безсъние.

– Няма да се преуморяваш, нали? Искам да кажа, няма да се захванеш веднага с градината. Да копаяш лехи и да изкореняваш дървета.

– Не, няма. Обещавам. И бездруго всичко е замръзнало и е твърдо като камък. Не можеш да забиеш лопатата в земята.

– Е, да благодарим на Бога за милостта му. Мами, трябва да вървя, един колега ме чака в офиса...

– Знам. Секретарката ти ми каза. Съжалявам, че те обезпокоих, но исках да знаеш.

– Радвам се, че се обади. Поглези се, мамии. И се обаждай.

– Непременно. Дочуване, милата ми.

– Дочуване, мамии.

Тя затвори телефона, върна го на масата и се облегна назад.

Ето че свърши всичко. Усети, че е много уморена, но това бе приятна умора, смекчена и успокоена от домашната атмосфера. Сякаш къщата беше мил човек и тя се намираше в прегръдките на любящи ръце. В дълбокото си познато кресло в топлата и осветена от огъня стая усещаше, че е я изпълва онова безпричинно щастие, което не бе изпитвала от години. „Аз съм на шейсет и четири и прекарах инфаркт, ако може да се вярва на тези идиоти лекарите. Както и да е. Оцелях и ще оставя това зад гърба си. Завинаги. Защото съм жива. Чувствам, докосвам, виждам, чувам, помиривам; грижа се за себе си, изписах се сама от болницата, взех такси и се прибрах у дома. Кокиченцата в градината са се показали, идва пролетта. И аз ще я видя. Ще видя чудото, което настъпва всяка година, ще усетя как слънчевата топлина става все по-силна с излизването на седмиците. И защото съм жива, ще видя това да се случва и ще бъда част от чудото“.

Спомни си историята на скъпия Морис Шевалие¹. „Как се чувства човек на седемдесет?“, го бяха попитали. „Не съм зле, беше отговорил той. Когато се сетиш каква е алтернативата“.

Но Пенелопе Кийлинг се чувстваше хиляди пъти по-добре от „не съм зле“. Животът вече бе не просто съществуване, което приемаме за даденост, а награда, подарък. И всеки следващ ден щеше да носи преживявания, на които да се наслади. „Няма да пропусна нито миг“, обеща си тя. Никога не се бе чувствала така силна, така изпълнена с оптимизъм. Като че ли отново беше млада, животът сега започваше и предстоеше да се случи нещо прекрасно.

¹Морис Шевалие (1888-1972) – френски актьор – бел. прев.